

Sygn. akt III AUa 688/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górka
Protokolant:	sekr. sąd. Karolina Popowicz

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. na rozprawie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 czerwca 2013 r. sygn. akt IV U 1510/13

p o s t a n a w i a :

1. umorzyć postępowanie apelacyjne,
2. zasądzić od ubezpieczonej J. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górka

Sygn. akt III AUa 688/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 marca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonej J. K. uchylecia decyzji z dnia 17 listopada 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 201 Or. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn. zm.) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 z późn.zm.) prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. W uzasadnieniu sporządzonym do decyzji wskazano, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada

2012r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie wyżej wymienionych przepisów prawnych. Tym samym brak jest podstaw do wypłaty wyrównania emerytury zawieszanej we wskazanym okresie.

Ubezpieczona J. K. zaskarżyła powyższą decyzję i wniosła o jej zmianę poprzez wypłatę należnej jej emerytury poczynając od dnia 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r wraz z należnymi odsetkami, gdyż decyzja wydana została o przepisy prawa niezgodne z Konstytucją.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji. Organ rentowy podniósł również, że ubezpieczona J. K. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2007r. i nie mieści się w kręgu osób wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013r. oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że J. K. urodziła się (...) Od 1 września 1973r. do chwili obecnej pracuje w I Liceum Ogólnokształcącym w S.. W dniu 28 czerwca 2007r. ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 3 lipca 2007r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (Inspektorat w S.) przyznał ubezpieczonej J. K. prawo do emerytury począwszy od 1 czerwca 2007r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie wypłata przyznanego świadczenia emerytalnego została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczoną. Organ rentowy wskazał przy tym, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Ubezpieczona nie rozwiązała ze swoim pracodawcą stosunku pracy, złożyła w dniu 7 lipca 2009r. wniosek do organu rentowego o wypłatę emerytury. Decyzją z dnia 8 lipca 2009r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (Inspektorat w S.) rozpoczął J. K. wypłatę świadczenia emerytalnego począwszy od 1 lipca 2009r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w dniu 17 listopada 2011r., wydał decyzję, mocą której wstrzymał ubezpieczonej J. K. wypłatę emerytury. Organ rentowy w treści decyzji wskazał, że wypłata świadczenia emerytalnego została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczoną. W celu podjęcia wypłaty emerytury ubezpieczona miała zaś przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W dniu 22 listopada 2012r. ubezpieczona złożyła do organu rentowego wniosek o wznowienie wypłaty i wyrównanie zawieszanej jej z dniem 1 października 2011r. emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 24 grudnia 2012r., podjął wypłatę emerytury ubezpieczonej od 22 listopada 2012r.

Sąd Okręgowy na podstawie powyższego stanu faktycznego uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd podkreślił, że ubezpieczona po raz pierwszy nabyła prawo do emerytury z dniem 1 czerwca 2007r. W tym czasie obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), zgodnie z którym, prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten uchylony został przez art. 37 pkt 5 lit. b) ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507 z późn. zm.) z dniem 8 stycznia 2009r. Jednakże do momentu utraty mocy obowiązującej tego przepisu, ubezpieczona będąc jednocześnie emerytem i pracownikiem nie mogła pobierać świadczenia emerytalnego, czego ubezpieczona nie kwestionuje. Tym samym nie rozwiązując stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą godziła się ona, że będzie otrzymywać środki pieniężne tylko z jednego źródła tj. ze stosunku pracy. Ubezpieczona niejako przy okazji skorzystała z nowych regulacji prawnych, obowiązujących w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. Z uwagi, że w tym czasie uchylony już był przepis art. 103 ust.2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., zaś nie obowiązywał jeszcze przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., który dodany został przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy

o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) z dniem 1 stycznia 2011r., ubezpieczona mogła łączyć pracę zarobkową u dotychczasowego pracodawcy z pobieraniem świadczenia emerytalnego, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W dniu 13 listopada 2012r. Trybunał Konstytucyjny wydał w sprawie o sygn. akt K 2/12 wyrok, w którym orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227, z późn.zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Jednakże tylko pozornie wydawać mogłoby się, że powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dotyczy również ubezpieczonej. W uzasadnieniu bowiem, Trybunał Konstytucyjny wyraźnie zastrzegł, że problem dotyczył oceny, czy ustawodawca mógł na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. rozciągnąć stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS - przepisu ustalającego nową treść ryzyka emerytalnego - na sytuacje przeszłe, tj. wobec osób, które już nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r., czyli w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego.

Sąd zaakcentował, że zapadły w dniu 13 listopada 2012r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się zatem jedynie do tych osób, które w tym wyżej wymienionym krótkim okresie po raz pierwszy miały wydaną decyzją o przyznaniu emerytury (ustalone prawo do emerytury), bo tylko one uzyskały prawo nabyte niezawierające wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego. Trybunał Konstytucyjny stwierdził w swym uzasadnieniu, że oceniając przedstawioną wyżej sytuację osób, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r, należało dojść do wniosku, że gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, iż będą musiały przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne, to w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego zrezygnowałyby ze złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowałyby zatrudnienie. Korzystniejsze dla nich byłoby bowiem uzyskiwanie wysokiego dochodu ze stosunku pracy niż dużo mniejszego świadczenia emerytalnego. Co więcej - późniejsze złożenie wniosku o ustalenie prawa do emerytury oznaczałoby dla nich wyższe świadczenie emerytalne ponieważ zaewidencjonowane składki będą podzielone przez mniejszą liczbę miesięcy hipotetycznego dalszego trwania życia ubezpieczonego. Sąd wskazał, co wyraźnie podkreślił Trybunał Konstytucyjny, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r.

W konsekwencji Sąd uznał, że ubezpieczona, w stosunku do której po raz pierwszy ustalono prawo do świadczenia emerytalnego od dnia 1 czerwca 2007r. a więc poza okresem wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny tj. poza okresem od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. nie może zasadnie żądać uchylecia decyzji organu rentowego z dnia 17 listopada 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. i żądać wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 października 2011r. powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., albowiem do niej wskazane orzeczenie w ogóle nie będzie miało zastosowania.

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodziła się ubezpieczona, która zaskarżyła w całości wyrok, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego i obrazę przepisów prawa procesowego oraz sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego. Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i nakazanie podjęcia wypłaty zawieszony emerytury za okres od 1.10.2011r. do 21.11.2012r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W dniu 7 lutego 2014r. przed rozprawą apelacyjną w dniu 20 lutego 2014r. wpłynął wniosek ubezpieczonej o wycofanie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 12 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w razie cofnięcia apelacji Sąd II instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dopuszczalność cofnięcia apelacji określa nadto treść art. 469 k.p.c. wraz – z odpowiednio stosowanym - art. 203 § 4 k.p.c. (vide: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r., I UK 385/10, LEX nr 811836; i z dnia 4 lutego 2011r., I UK 366/10, LEX nr 794784).

Stosownie do brzmienia art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Z art. 469 k.p.c. wynika natomiast, że sąd uznaje za niedopuszczalne cofnięcie środka odwoławczego także wtedy, gdy czynność taka naruszałaby słuszny interes ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie brak jest okoliczności, które sprzeciwiałyby się cofnięciu apelacji przez ubezpieczoną. Sąd Okręgowy w szczegółowy sposób wypowiedział się co do zasadności żądań ubezpieczonej. Natomiast oświadczenie o cofnięciu apelacji ubezpieczonej z dnia 5 lutego 2014r. nie zawiera żadnego uzasadnienia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wobec skutecznego cofnięcia apelacji, umorzył postępowanie apelacyjne zgodnie z punktem 1. sentencji postanowienia.

Co do zasady stronę cofającą środek zaskarżenia uznaje się za przegrywającą sprawę (art. 391 § 1 i art. 203 § 2 k.p.c.). Uwzględniając powyższe i stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 i § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd Apelacyjny za zasadne uznał przyznanie organowi rentowemu od ubezpieczonej kwoty 120 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w punkcie 2 postanowienia.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSO del. Beata Górka